

pred nepogodu

BUDUĆA PESMA

Platiću i ja to što videh okom:
Sunce u krvi, reku izvan vrela,
Zvezde koje nikad usna ne bi smela
Reći, ni dan što teče svojim tokom.

I ogrejaću se na svojoj lomači
Dok budem prošlost bližio svom telu.
Na pragu ničeg shvatiću šta znači
Zapisati zoru na vlastitom čelu.

Obasjan pesmom slušaču hod safa
U dva vremena sasvim različita.
U jednom od stiha ostaće prah zlata

U drugom će sunce da me čita.
Srešću se i ja s ostrvom što tone
U istoriju, kosmos i sutone.

PLATANI

U vazduhu se pomiču platani
Kap svetla listom širokim rasuta ...
Hoće li moći išta da me rani
Kao davni miris na kraju svog puta?

U vazduhu se dešavaju čuda
San jasno gleda suncu među oči,
More bi u tlo nebo da pretoči
Al se lomno prši o bokove spruda.

Obalom hodam, još nisam ni bršljan
Smernost mi brđa govori da biću
I to. Gle, zalud znamim krajem vršljam
Dok nove zore nada mnom već sviću.
Pomeram nogu. Svet me motri budno.
I on se makne. I biva mi čudno.

PRED NEPOGODU

Evo je. Svetlost koja se peni
Učiniće korak da obale rodi.
I led se već krhko lomi u meni.
Krećem se u susret nepogodi.

Hoće il moći voće da sazri
U vetru koji me k jugu nosi?
Noći, divno se gasiš u rosi,
Al čik se u podne dana nazri!

Evo je! Svetlost koja me ima
U rukama sjajnim, u svojoj vlasti.
U njenom oku ni traga od dima,

U njoj se ljuljaju oblaci tmasti.
Učiniće sve da obalu rode
Na samom početku nepogode.

A VRATILA ME NEŽNA PTIČJA JATA

Skoro iznenađen onim što mi osta
Od pesme, nag se nagnuh preko mosta.
Madjije vode lik mi preoteše
I gle: zaboravih šta to reka beše.

I obala se ispod očja mače
Plen grabi: sliku meseca u vodi.
Al krenu dno u susret nepogodi
Mlečnom putanjom zvezde severnjače.

Bio sam na samom kraju svog lika
Opkoljen strahom nedužnih vojnika.
Gle! mirna me svetlost zore obasula

Kad sam u kamenu pronašao zrača.
Iskrao sam se vremenu kroz čula
A vratila me nežna ptičja jata.

abdulah sidran

živi još samo govor

Snivam vaše buđenje,
vi, čijih ja imena puna ova pjesma:

Iznemogle, a očie vam duplje sveudilj
svjetle danje, lomno a u grlu se kotve
i guše vas, riječi pune bdijenja:
riječ Probaj, riječ Sunce, riječ Pokolj, riječ
Tama.

(Kiše je mnogo, i krvi
pale na vaše glave.)

Sad pustoš u uhu šumi:
to vam se tijela
obamrle i tupe u meni lome,
to hujno sjen vaše oko mi mrači.

UZDARJE

Pamti put kojim smo prolazili.
Biće to velika noć, kad nas majke i sestre
i mi se vraćamo, ni živi, ni žedni više.
Biće to velika noć: trudan put pred nama.

Pamti vrata, obalu koju smo napustili.
Mrtvorodeno
biće tvoje čedo, utrnulu ruku ti, oko ti
I — ne kurjački, već suzno i molbeno
Tamo: mrtva kuća, taman prag, noć bez
tajne.

pamti put kojim smo odlazili,
vrata, obalu, crnu majčinu ruku, osvit,
drveno vedro pred kućom, svoje bistro
pamti — da san ti bude lijep i blag.

SMRTNICI

Neko ipak mora ostati u životu.
Bi nas mnogo u ovoj pustari; a svakome
na čelu, vidno već, kužna je biljka listala.

Već smjerasmo ubojstva. Izmišljasm: uhode
izmišljasm: našim grlima prinose noževe.

I preklinjasm, upirući račvastim prstima
u dvorove,
u šume, u natrula visja, u nebeske arabeske,
a nije se

i ne događa se ništa. Samo:
negdje, pobjegne iz naših srca,
umjesto nas neko dalek pjeva.

SMUTNJA

Ni traga o sebi ostaviti nećeš:
k nebu posegle, sprljene, tvoje se ruke ruše,
ošinuti gromom, trnu i gore ti prsti.

I — o sebi više ništa ne znaš.

Dok, skvrčen, pod borom ležiš, jednak mu,
od mrtvog vepa razlikuju te jedino
dlanovi tvoje majke, vlažni.

O sebi ni traga ostaviti nećeš.

Nit privržen čemu, niti zdvojan,
samo si prazni pogled, ni u šta —
ni u nebo prazno, ni u zemlju praznu,
ni u sebe, poraznog i praznog.

UTVARE

Živi još samo govor o vama.

Sjen vaša, crvena kuja, šumama se svijta,
a tamnim točistima krvi
širok i žilav lokvanj plovi.